

Bezinning 156: De profeet bedreigd

Lucas 4 ,21-30 = 4° zondag C-jaar

Het Woord

Hij zei tegen hen: ‘Vandaag hebben jullie deze schrifttekst in vervulling horen gaan’. Allen betuigden Hem hun bijval en verwonderden zich over de genaderijke woorden die uit zijn mond vloeiden en ze zeiden: ‘Dat is toch de zoon van Jozef?’ En Hij zei tegen hen: ‘Ongetwijfeld zullen jullie Me dit gezegde voorhouden: geneesheer, genees uzelf. Doe alles waarvan wij gehoord hebben dat het in Kafarnaüm gebeurd is, ook hier in uw vaderstad’. Hij vervolgde: ‘Luister, Ik zeg jullie dat geen enkele profeet welkom is in zijn vaderstad. Maar Ik zeg het jullie zoals het is: in de tijd van Elia, toen de hemel drie jaar en zes maanden lang gesloten bleef en er in het land een grote hongersnood uitbrak, waren er veel weduwen in Israël. Toch werd Elia niet naar een van hen gezonden, maar naar een weduwe in Sarepta bij Sidon. En in de tijd van de profeet Elisa waren er veel mensen in Israël die leden aan huidvraat, maar niemand van hen werd gereinigd, behalve de Syriër Naäman’. Toen de aanwezigen in de synagoge dit hoorden, ontstaken ze in grote woede. Ze sprongen op en dreven Hem de stad uit, naar de rand van de berg waarop hun stad gebouwd was, om Hem in de afgrond te storten. Maar Hij liep midden tussen hen door en vertrok.

Een woord bij het Woord

Jezus is gedoopt en heeft er zijn centrale roeping en zending ontvangen: de geliefde Zoon van God zijn. Dit sluit in dat Hij profeet is en wel dé profeet, sinds eeuwen aangekondigd. Even vóór deze verzen citeert Jezus de profeet Jesaja: ‘De Geest van de Heer rust op Mij, want Hij heeft Mij gezalfd. Om aan armen het goede nieuws te brengen heeft Hij Mij gezonden, om aan gevangenen hun vrijlating bekend te maken en aan blinden het herstel van hun zicht...’ Zonder het als zodanig te zeggen geeft Hij toch aan de inwoners van zijn vaderstad te kennen dat Hij die beloofde profeet is. Maar ze kunnen in Hem slechts de zoon van Jozef zien, dus een mens zoals iedereen.

Daarna gaat Jezus op een zeer verrassende wijze verder. Hij gebruikt dan wél het woord ‘profeet’. Maar Hij geeft te kennen dat een profeet niet kan profeteren voor zijn eigen mensen. En Hij gaat nog verder. Uiteindelijk zal zijn boodschap vooral aanvaard worden door niet-Joden. De Joden zullen Hem namelijk afwijzen en zelfs doden. In Handelingen zien we dat het inderdaad vreemdelingen zijn, die in Hem geloven. Het drukt uit dat het heil van God, zijn genade, universeel is. En dit steekt zijn stadsgenoten zo erg, dat ze Hem dan al willen doden. Alleen: het is nog niet de tijd daarvoor en Hij moet in Jeruzalem sterven (zie Lucas 13,33-34).

Hij laat zich niet inkapselen in menselijke beperkingen want Hij wil trouw zijn aan de Vader. Daarom gaat Hij vrij en frank door hen heen en verlaat hen. Een dramatisch moment: buiten gegooid door de mensen, tussen wie Hij is opgevoed en opgegroeid. Het is de voorafspiegeling van de uiteindelijke verwerping op grotere schaal: door zijn eigen volk, door zijn geloofsgenoten.

Het Woord in mijn leven

Is Jezus voor mij enkel een mens, zij het een uitzonderlijke mens? Of erken ik Hem als profeet? Of nog meer: als Zoon van God? Gun ik iedere mens op aarde de genade van God? Denk en handel ik 'universeel'? Hoe reageer ik als mensen met hun delectoets mijn geloof proberen te verwijderen?

Bidden met het Woord

Heer Jezus,
Gij zijt de beloofde profeet,
en meer dan dat:
Zoon van uw en onze Vader.
Gij spreekt woorden vol genade.
Gij zijt de Gezalfde, de Messias,
die armen, blinden, onderdrukten
en allen die in nood zijn
het blijde nieuws van Gods genade,
van genezing en bevrijding brengt.
Vrij en frank verlaat Gij de plaats,
waar men U verbant.
Geef uw genade aan wie lijdt,
vooral aan hen
voor wie het leven zwart is. Amen.

© Eric Haelvoet 2013